

19-8 và 2-9: Cướp Chánh Quyền và Diệt Chủng

Nguyễn Thị Cỏ May

Buổi Mít-tinh của Tổng Đoàn Công Chức chào mừng chính phủ Trần Trọng Kim ngày 17 tháng 8, 1945. Cờ Vàng của tổ quốc đã từng treo rũ trước nhà hát lớn tại thành phố Hà nội 1945:

Sách vở cộng sản ồn ào đề cao ngày 19-8 và 2-9 như một kỳ công của họ vì cướp được chánh quyền về tay nhen dân. Họ dấu sự thật là hôm 17-8, công chức tổ chức biểu tình ủng hộ Chánh phủ Trần Trọng Kim và cộng sản chỉ có năm ba ngoe chen vào, giương cờ đỏ sao vàng lên, hô khẩu hiệu để biến cuộc biểu tình đó như của họ tổ chức để cướp chánh quyền. Buổi Mít-tinh của Tổng Đoàn Công Chức để chào mừng chính phủ Trần Trọng Kim bỗng chốc trở thành biểu tình của Mặt Trận Việt Minh. Về phía Chánh phủ Trần Trọng Kim lại không có Quân đội, không có cả một lực lượng võ trang dân sự, nên chánh quyền không được bảo vệ. Nhựt đã đầu hàng, Đồng Minh chưa tới. Việt nam vào lúc đó như một cái nhà bỏ ngõ, ai cũng có thể tới ở, không cần phải cướp.

Nhưng cướp chánh quyền cho ai và dùng chánh quyền để làm gì? Điều ai cũng thấy rõ, Hồ Chí Minh cướp chánh quyền không phải cho nhen dân Việt nam mà "cho Liên-xô và Trung quốc" (Lê Duẩn). Và khi nắm được chánh quyền, Hồ Chí Minh dốc hết tâm huyết biến đất nước Việt nam trở thành cộng sản bằng cách thanh toán sạch tất cả những cái gì đang có, đào tạo con người Việt nam trở thành con người xã hội chủ nghĩa (trồng người).

Đồng bào miền Bắc mít tinh với Cờ Vàng tổ quốc trước nhà hát thành phố Hà nội 1945

Trong Đệ II Thế chiến, Hitler và Đức quốc xã cũng chủ trương xây dựng dân tộc Đức chỉ gồm toàn những con người ưu tú. Họ loại bỏ không tội nghiệp những thành phần dân Đức "bất hảo" như bệnh tật, khả năng vô dụng, tâm tánh không dạy dỗ được - như ở Việt nam không giặc ngộ cách mạng, không trở thành con người xhcn được - sau khi đã loại bỏ những chủng tộc khác sanh sống trên nước Đức.

Tuyển chủng tộc ưu tú

Ngày nay, sau hơn 70 năm, hằng tuần, Do thái vẫn nhắc lại, khơi lại tội ác Hitler và Đức quốc xã đã diệt chủng Do thái, giết 6 triệu Do thái. Trong lúc đó, cộng sản Mao Trạch- đông, Lênine và Staline, Hồ Chí Minh ở Hà nội, Pol Pot ở Nam vang, đã giết chính dân của họ hơn 100 triệu thì không được thường xuyên nhắc tới nên tội ác của cộng sản cơ hồ như bị quên lãng. Phía nạn nhen thiếu những sử gia có khả năng và tâm huyết? Hay từ bi mà quên đi quá khứ đau buồn do cộng sản gây ra, hãy sống với hiện tại và nghĩ tới tương lai?

Lại còn chạy theo kẻ chủ trương tiêu diệt mình! Người Do thái nhắc lại tội ác của Đức quốc xã hằng ngày, hằng tuần mà họ cho rằng chưa đủ, hãy còn nhiều thiếu sót. Họ vẫn khai quật những đống tro tàn đã nguội lạnh để tìm ra những tội ác mới của Hitler và Chánh quyền III Reich. Họ tin "quá khứ không bao giờ chết và, quá khứ đã qua nhưng nó thường chưa qua hết" (Faulkner). Và quả nhiên, hiện nay, ở Đức, Viện Max-Planck, một trong những cơ quan nghiên cứu uy tín về y khoa, vừa tìm thấy trong những ngăn hầm của Viện một bộ

sưu tập gồm những bộ não của những nạn nhân trong chiến dịch "chết danh dự" T4 lúc đó nhằm triệt để loại bỏ những phần tử bất hảo của dân tộc Đức. Trong số này, nhiều trẻ con bị giết bởi vì chúng đem lại ích lợi lớn cho khoa học. Và hơn nữa, chính quyền III Reich cho rằng chúng tuy là dân Đức nhưng không xứng đáng được sống chung với những người khác.

Hitler và Chính quyền III Reich

Khi sự thật được khám phá người ta mới thấy rõ là trí nhớ của con người còn nhiều thiếu sót. Những nạn nhân chết hoàn toàn vô danh vì mỗi người mang một bí số, chứ không có họ tịch. Họ không có tên vì tên trong khai sinh hay trên các giấy tờ khác đều bị phủ nhận hay hủy bỏ. Những sử gia đã ra sức sưu tầm lý lịch của từng người để hoàn trả cho họ đầy đủ họ tịch của họ. Trả lại cho họ cái tư cách con người của họ. Hitler xóa bỏ tên tuổi nạn nhân để họ chết dưới một con số, nhờ đã học được ở Lê-nin và Staline.

Sau này, ở Miền Bắc Việt nam, khi đánh tư sản, cải cách ruộng đất, Hồ Chí Minh cũng học ở Staline và Mao và áp dụng đúng nguyên bản. Nạn nhân không còn tên họ nữa mà chỉ có thành phần xã hội là tư sản, cường hào ác bá hay địa chủ và chết dưới lưỡi má tấu của Hồ Chí Minh, dưới danh nghĩa giai cấp của mình. Cũng không được tang lễ, chôn cất, mồ mả. Nhưng phải thừa nhận Hồ Chí Minh hơn đạo hơn họ Kim ở Bắc Hàn. Ở đây, chẳng những nạn nhân trực tiếp bị xử mà cả thân nhân, họ hàng nội, ngoại, bên vợ, bên chồng đều chết sạch và tất cả đều bị xóa sổ. Dân chúng không được nhắc tới, không được nhớ tới những nạn nhân đó như họ chưa bao giờ hiện hữu trên đất nước Bắc Hàn vậy.

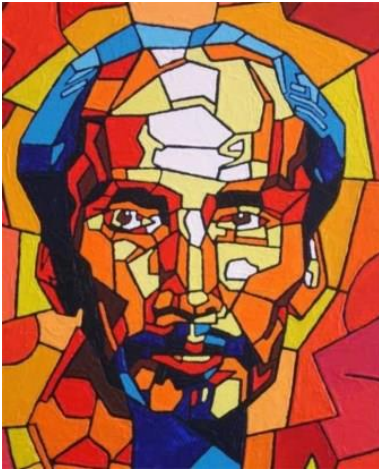
Trong Đệ II Thế chiến, Hitler cho thi hành một chương trình thanh toán những đứa trẻ tật nguyên, điều này đem lại cho bác sĩ khoa thần kinh học (neurologie) Julius Hallervorden xây dựng một bộ sưu tập não bộ trẻ con phong phú cho việc tìm hiểu những chứng bệnh về thần kinh khác nhau. Dĩ nhiên đó là một việc làm vô cùng gian ác, tội giết người tuy nhằm phục vụ khoa học để cứu người sau này. Thật vậy, cho tới ngày nay, sinh viên Đức và nhiều nước khác, còn tới nghiên cứu về khoa thần kinh học. Hoàn toàn khác với cộng sản, như Hồ Chí Minh, giết người hằng loạt chỉ vì những người đó không thể cải tạo theo cộng sản được. Trở ngại cho kế sách trồng người xã hội chủ nghĩa của ông mà thôi.

Tháng 10 năm 1940, những đứa trẻ được đưa tới trại Nikolaiplatz, ở Brandebourg, cách Berlin 80 km, trên những chuyến xe đặc biệt, do bệnh viện tâm thần Görden gửi đi. Nơi đây thuộc trung tâm thành phố. Dân cư nhìn thấy những chiếc xe bus kiếng màu xám, mang nhãn hiệu " Công ty từ thiện chuyên chở bệnh nhân" tới lui từ nhiều tháng nay, ngừng lại trước ngôi nhà trước kia là nhà tù, nay đổi lại thành "Bệnh viện công lập Brandebourg", nguy trang để tránh sự để ý nghi ngờ của dân chúng. Điều gì xảy ra ở bên trong Bệnh viện? Không ai được biết. Nơi đây được mật vụ (SS) cải trang thành cảnh sát thường canh gác. Dân chúng để ý sẽ chỉ biết những chiếc bus màu xám nhà binh đó khi tới thì đầy người nhưng lúc trở ra về thì xe trống. Thịnh thoảng trông thấy xe bus tới chở đầy trẻ con. Cũng như người lớn, chúng tới và biến mất ngay sau bức tường. Giống như chúng bị con quái vật khổng lồ nuốt trọn hết vậy.

Lúc bấy giờ, trung tâm tử thần Treblinka và Sobibor chưa có, chỉ mới có Brandebourg ở đây hoạt động bằng hơi ngạt (gaz) đầu tiên. Trẻ con tới liền được đưa đi khử trùng. Chúng nó đều quen biết nhau hay bạn bè nhau vì từng chơi đùa với nhau ở bệnh viện tâm thần Görden Chúng nó là những đứa trẻ bị bệnh kinh phong, hoặc không học tập được ở trường, bị đưa tới đây vì bị chỉ định là những "phần tử vô dụng", không thể trở thành những công dân tốt hay những người bạn đồng hành của nhân dân Đức sau này.

Trong hành lang tử thần, Y sĩ và Y tá ngồi sau một cái bàn lớn, kiểm lại danh sách từng đứa. Xong, chúng được hướng dẫn cởi bỏ hết quần áo. Có một cái cửa bằng sắt với ổ khóa. Phía sau đó là một căn phòng với tường cách âm thanh, với một hàng vòi búp sen (douche tắm) như một hàng "douches". Những đứa trẻ này có la không? Có khóc không? Không ai biết vì không ai nghe được. Không ai biết được những giây phút chót của chúng. Từ hơn nửa thế kỷ nay, những đứa trẻ "vô dụng" này đã bị quên lãng. Không lý lịch, không diện mạo. Chúng là những đứa trẻ trong bao nhiêu đứa khác, trong bao nhiêu con người khác, tất cả đều mang chung một họ tịch là "bất hảo" và bị Hitler và nhà nước III Reich "tuyển chọn". Gần đây, các sử gia khai quật, trong một cuốn sổ nhỏ, đọc được những mật mã " F " (Frauen - Phụ nữ), " M " (Männer - Đàn ông), " K " (Kinder - Trẻ con) và " J " (Juifs - Do thái). Tài liệu xếp đặt rất trật tự. Chính ông Heinze, nhân viên mật vụ SS vào thời khởi nghiệp của Hitler, đồng ý theo thuyết tuyển lọc chủng tộc tinh ròng của Hitler, cung cấp những

thông tin về những nạn nhân. Tháng 8/1941, chương trình tuyển lọc T4 ngưng vì bí mật bị lộ. Hitler sợ bị dân chúng kinh tởm, dư luận phản đối. Tạm nhận 70 273 trẻ con đã được " khử trùng " đưa vào phòng hơi nước là đủ. Và chương trình T4 chuyển qua xử lý Do thái.

Họa phẩm, mượn sắc thể con Tắc kè, tự biến đổi rằn ri, hơn hai trăm mười tám (218) bí danh, biệt danh, bút danh, nhằm miêu tả con người muôn mặt của Hồ Chí Minh. Nguồn ảnh: Tân Hoa Xã.

19 - 8 và 2-9 mở ra giai đoạn lịch sử Việt nam đau thương: Chỉ mười ngày sau ngày thành lập Việt nam Dân chủ Cộng hòa, Hồ Chí Minh họp đảng cộng sản đông dương quyết định dứt khoát một mình Việt minh cai trị đất nước. Hồ Chí Minh xé bỏ bản tuyên ngôn độc lập để ém nhem luôn lời thề chống thực dân pháp. Khi Pháp trở lại, ông ta thỏa hiệp ngay với Pháp (6-3- 46 và 14-9-46),vừa để hợp thức hóa sự hiện diện của Pháp, vừa để mượn tay Pháp tiêu diệt các đảng phái ái quốc lúc bấy giờ mạnh hơn Việt minh. Đến khi không thỏa hiệp được với Pháp, Hồ Chí Minh tìm cách bỏ Hà nội chạy trốn, tuyên bố toàn dân kháng chiến để có chánh nghĩa, vừa đẩy dân chúng ra đánh Tây cho cộng sản. Cũng như bảo Cụ Vũ Đình Quỳnh kêu gọi dân chúng treo cờ mừng

"ngày sanh của bác 19 - 5 " để đón tiếp D'Argenlieu lên Hà nội, tránh bị dân chúng sỉ vả khi biết được sự thật.

Hồ Chí Minh "cướp được chánh quyền", hoàn toàn không do khả năng của mình, mà nhờ Huê kỳ (OSS), nhờ cả soạn thảo bản Tuyên ngôn độc lập ngày 2-9-45, thế mà sau đó, do bản chất là tên tình báo tay sai của Staline, Hồ Chí Minh đã không ngại vâng lời Mao, quay lại chống Huê kỳ cho phe cộng sản. Và cũng trong tinh thần răm rắp tuân thủ lệnh Staline và Mao, Hồ Chí Minh làm cuộc cải cách ruộng đất long Trời lở đất, đánh công thương nghiệp, giết hại không dưới nửa triệu dân việt nam miền Bắc vô tội. Năm 1960, Lê Duẩn cả quyết theo Mao làm giải phóng Miền Nam, tiêu diệt hơn 10 triệu dân. Sau 30 - 04 - 75, cả Miền Nam ngập trong máu và nước mắt do các chánh sách dã man của cộng sản.

Sau Đệ II Thế chiến, Quốc xã bị đưa ra Tòa án Quốc tế Nhơn quyền xử tội chống nhơn loại. Đảng cộng sản Hà nội cũng vi phạm cùng tội ác chống nhơn loại, vậy **chừng nào mới bị truy tố trước Tòa án Nuremberg II?**

Nguyễn thị Cỏ May